

•เขียนโดย manager•

•วันอาทิตย์ที่ 28 กรกฎาคม 2013 เวลา 21:16 น. - •ใกล้ที่สุด• •วันศุกร์ที่ 02 สิงหาคม 2013 เวลา 15:04 น. •

ตำนานเมืองล่อง ฉบับตรวจสอบปีพุทธศักราช ๒๕๕๐ (ต่อ) (ตำนานพระธาตุศรีดอนคำ) (พระมหาสังฆราชา วัดพ่อน้อย ถามที่ตั้งพระธาตุศรีดอนคำกับหมื่นจำลอง พ.ศ.๒๑๔๒) สิริสุภมิล อรุณกจวนทนากถา ที่นี้จักกล่าวให้รู้ชาวตำนานวราชินอุครธาตุเจ้าดอนคำพงออดังนี้แล ในเมื่อพระพุทเจ้าเรานิพพานแล้วพุทธสกราชได้ ๒๘๒ ตัว จุลศกราชได้ ๖๑๘ ตัว ลำดับมาถึงปีเบิกเส็ดพันพายลาวหลวงแล เมื่อสกราชได้ ๔๖๐ ตัว พุทธสาสนาได้ ๒๑๔๒ พระวัสสา ยังมีพระมหาสังฆราชาตน ๑ อยู่วัดพ่อน้อย เชียงใหม่พายลาวเข้าแพงนัก จะเดินหากินเข้ามารอดเข้าฟ้า ทำอัน ไฉนเข้าอ้อมเต็มใจได้แรงดีแล้ว ไหว้มหาธาตุเจ้าขุยปู พูห์บ แหลมลี ลำดับขึ้นมารอดจอดมวงเสียงหั้นแล เมื่อนั้นยังมีขุนเณร ๑ ชื่อว่าหมื่นจำลอง อยู่บ้านนา มันมาไหว้พระมหาสังฆราชาหั้นแล มหาสังฆราชากล่าวแก่หมื่นจำลองว่าธาตุพระเจ้ายังมีเมืองล่องนี้ บ่เท่ามีแต่ ๓ แห่งนั้นเด่ ยังมีแห่ง ๑ ชื่อว่าดอนคำพงออดังนี้แล

พระสังฆเจ้าประโยชน์ด้วยหนังสือตำนาน หื้อคนเราทั้งหลายได้ขึ้นหาหย้หพระแก้วไฉนมาวันนั้น เรายังได้เห็นตำนานว่าอัน (พระมหาสังฆราชาเล่าตำนานพระนางจามเทวีมาเมืองล่อง) เมื่อสุทวารสีสร้างเมืองทริภุไชยวันนั้นทาสหามาช่วยกัน ยังมีรีสี ๓ ตน รีสีตน ๑ อยู่เมืองพุกามชื่อว่ากัสสปะรีสี ตน ๑ อยู่ยังเขางมชื่อว่าพรหมเทวีรีสี ตน ๑ อยู่ยังเมืองละโว้ชื่อว่าสุกกทันตะมีแล ในเมื่อสร้างเมืองแล้วตั้งอัน ส่วนว่าสุทวารสีจึงจากไปด้วยสหายทั้ง ๓ ว่าดังนี้ ทูราสหายเจ้าทั้งหลาย ตั้งเมืองเราอันสร้างใหม่แล้วนั้นข้าก็ใคร่ได้บุคคลผู้อันเชื้อในบุญในคุณแก้วทั้ง ๓ มาเปนเจ้าเมืองเราดีหลีแล แม่นว่ายังก็ดีชายก็ดีแลยังมีที่ใดชาวอัน เมื่อนั้นสุกกทันตะรีสีจึงกล่าวว่ายังมีลูกยิงพระญาณละโว้ ๑ ชื่อว่านางจามว่าอัน เทียรยอมประกอบด้วยสัทธอันเชื้อในคุณแก้วเจ้าทั้ง ๓ มากนักแล้วอัน รีสีทั้ง ๔ ตนพร้อมกันแล้วก็ควรแล้วอัน แล้วจึงจากไปด้วยสุกกทันตะว่าสหายเจ้าอย่าไสรพระญาณตนนั้นจูงรำเพิงถึงเมืองเราหื้อบวระมวเลอะว่าอัน ที่นั้นสุกกทันตะรีสีจึงกล่าวว่า คันอันสหายเจ้าจูงไปขอเอาแต่สำนักพระญาณตนนั้นเทอะข้าก็หากจักช่วยขอเอาหื้อได้ซะแล ว่าอันแล้ว รีสีต่างตนก็ต่างเมื่อหาที่อยู่แห่งตนวันนั้นแล

ในเมื่อสุทวารสีจึงอทิฐฐานไขกอไม้ไผ่ล่องน้ำไป เขียนหนังสือใส่ลำไม้ไผ่ไปขอเอานางลูกพระญาณละโว้จึงพระญาณตนพ้อแท้นแล สุกกทันตะรีสีตนอยู่ในสวนอุทยานพระญาณก็ช่วยขอเอานางจามก็ได้แท้ คำทั้งมวก็ด้วยนิยมนั่งตำนานทริภุไชยนั้นชู่ประการแล พระญาณตนพ้อจึงชุมนุมเสนามาตย์มาพร้อมกันแล้วพระญาณก็อนุญาตหื้อหั้นแล ส่วนราชบุตรตนเปนผัวนางก็วางอนุญาตแก่นางชู่ประการแล ยามนั้นนางก็ทรงคัพพะผาแผ่เตียงอ่อนหั้นแล นางจามผู้นั้นก็แต่งดาอันเปนด้วยคณะสังฆะ นักปราชญ์ ปุริสะพลนิกายทั้งหลายอันมากนัก แล้วนางก็ขอเอาธาตุพระเจ้าแก่พระญาณตนพ้อ แล้วนางก็ไหว้ราชบิดตามาดาสั่งอาลาญาติทั้งหลายแล้ว เลิงฤกษ์ยามยามดีก็ยตราขึ้นม้ายลำดับมาด้วยเรือตามกระแสน้ำแม่มหั้นแล ที่นั้นยังขานเมื่อนั้นประเทศนิคมอันนี้ปรากฏชื่อว่าเวาพะภาสิต นางก็หันน้ำซ้อมขึ้นมาดั่งอัน จึงกระเบื้องใจว่าเรามาเรียว่าบางผิดกระแสน้ำเสียเพิงมีชะแล เราลองขึ้นไปดูก่อนเทอะว่าอัน เหตุตั้งอันแต่นั้นมาจึงได้ชื่อว่าเมืองล่องพ้ออันแล นางก็เอาหมู่ม้ามาดอนหวนาข้างร่อนน้อยหั้นแล ว่าเราตั้งทัพอยู่ที่นี้ก่อนเทอะ บัดนี้จึงว่าบ้านก่อนพ้ออันแล นางจามจึงจาวาเราจักไปลำนับครแล้วอัน แล้วจึงคณาจากไปด้วยนักปราชญ์ปุริสะสทั้งหลาย ว่าข้าก็ได้ขอเอาธาตุแก่พระญาณตนพ้อมาองค์ ๑ เปนธาตุดุจอกสัพพะัญญาเจ้า แต่เมื่อโศภพราหมณ์บันอุประสับสืบมาแล้วอัน บัดนี้เราทั้งหลายได้มารอดแล้ว ข้าก็ใคร่ประจุไว้ในประเทศที่นี้ดีหลีแลเจ้าจูงไปแสวงที่อันควรจุธาตุเจ้าดูว่าอัน

•เขียนโดย manager•

•วัน•อาทิตย์•ที่ 28 •กรกฎาคม• 2013 เวลา 21:16 น.• - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•ศุกร์•ที่ 02 •สิงหาคม• 2013 เวลา 15:04 น.•

เมื่อนั้น ปุริสสะทั้งหลายรับเอาคำว่าดีแล้วอั้น ก็เอากันเลียข้างทัพกล้าว้นออกข้างร่อน้อย ขึ้นไปประหมาดขั้วกลองต๊อบนี้ หันสายน้ำไหลออกมาแต่ฟองน้อย ข้างหลายสะเทินราวป่าหนองน้อยอัน ๑ มีกล้าว้นออกปุริสสะทั้งหลายจึงมาจากนั้นว่าดังนี้ สัญฐานที่นั่นปนควรสนุกถูกเนื้อเพิงใจนักควรชะแล เราท้าวพระญาทั้งหลายจักเมื่อไหว้สาราซเทวีเจ้าคูก่อนทေးว่าอั้น แล้วเขาก็มาไหว้นางงามด้วยประการดังเขาได้เห็นพิจรณาคู่นั้นชู่ประการหันแล นางงามเทวีรู้แจ้งแล้วจึงประสมชุมนุมกันยังสังฆะ นักปราชญ์ ปุริสสะทั้งหลาย เถิงวันดียวมดีพร้อมกันประจวบเจ้าไ้ว่ท่ากลางดอนคำที่ควร แล้วก็ปลุกไม้แ่งตัน ๑ ไ้ว่เป็นสังเกตนั่นแล แล้วจึงทำนวยไ้ว่ว่าเมื่อไฉนน้ำห้วยน้อยอันนี้ไหลเข้าปากร่องพ่องนี้เมื่อใด จักมีภิกษุสองตนเป็นมูลสัทธามาริรังสร้างแปลงท้อเปนเจดีย์ะ ที่จุธาตูปะพุทธเจ้าจักปรากฏรุ่งเรืองยามนั้นมิหันชะแล้วอั้น แล้วนางงามเทวีจึงเอาริพล่องไฟตามน้ำแม่มยม แล้วจึงขึ้นมายุด้วยชะแ่มแม่น้ำระมิงค์ไปด้วยลำดับก็ไปรอดเมืองหริภุญไชยหันแล อยู่บนานเท่าใดนางก็ประสูตได้ลูกชาย ๒ คน จึงเปิกนามบัญญัติใส่ชื่อกุมมารทั้ง ๒ ว่ามหันตยส อนันตยสตามลำดับคัพพะชาติหันแล ปุนนจบรี พายหน้าแต่นั้นเล่า นางมหาจามเทวีจึงหื้อสร้างเมืองเชียงใหม่หื้อลูกอยู่ แล้วสร้างหอพระแก้ว ตำนานล่านาทั้งมวลเอาขึ้นไวยังหอพระแก้วหันเลี้ยงแล ตามตำนานมีฉนี้แล

(พระมหาสังฆราชาถามหมื่นจำลองถึงที่ไ้ว่พระธาตุนในตำนานอีกครั้ง) พระมหาสังฆราชาวิสัยษณาดังนี้แล้ว จึงปจฉาว่าที่อันมีเปดดังเรากล่าวมานี้ยังปรากฏที่ใดชื่อว่าอั้น หมื่นจางจึงไ้ว่พระว่าพ่องอว่าอั้นนั้น ยังเมืองล่องน้บมีสักแห่งแก่ผู้ข้าแลเจ้า เทาเสียงข่าวว่ามีหนทางไปเมืองใดไพนว่าอั้นแล พระว่ามิไพนตามตำนานว่าเมืองนี้แลแต่ตาย หมื่นจางจึงว่าอั้น ยังมีร่อน้อยอัน ๑ ออกมาแต่อวามน้อยอัน ๑ ข้างนากล้าว้นออก เขาเรียกวาร่องอ้อ น้ำมีบ่ขาดสักเทื่อแล ยังมีแลอั้นนี้ชา ยามเมื่อคนเผ่านากลางคืนเขาหันเปดดังผีฟู่ได้ พร่องว่าผีโพง พร่องก็ว่าธาตุนะตาย ว่าอั้นยังเสียงว่ามีแล มหาสังฆราชาจึงว่าอั้นแล้วไช้อันอื่นแล หากธาตุนะเจ้าแท้แล ร่องอั้นนี้ไกลบ้านก่อนประหมาดเท่าใดชา หมื่นจางาก็มีเหมือนดังตำนานว่านั้นแท้ชะแล ไม่หมากมยังบ่ชา หมื่นจาง์เถ่าว่าบ่เสียงว่ามีเล่าแล ไม่สาเกียะก็ประหมาดปุนดังรอยป้อันชะแล บัดนี้เมื่อนานแล้วบ่เหมือนมิชะแล ว่าอั้นหันแล แรกแต่นั้นมามหาธาตุนะเจ้าจึงปรากฏมาเทื่อห้อยแล เมื่อนั้น ยังมีพระมหาปาเจ้าตน ๑ อยู่ดอนลีเหลี่ยม รู้ว่าธาตุนะเจ้าปรากฏที่นั่นว่าอั้น จึงมาจางสังคคอยคู้ก็หันธาตุนะทำปฎิหาริยะ ไกล่ไม่สักตายขานขึ้น แล้วสระเต้งไฟในทิศสะทั้งมวลอัจฉริยะยังนัก จึงเอาก่อนหินมากอ้อมเค้าไม้สักตายขานไ้ว่เปนที่สังเกตนั่น ผู้รู้กล่าวว่าไ้ว่ว่าเมื่อใดไม่แ่งตายแล้ว ไม่สักเกิดมาแทนที่นั้นแล ยังมีกละคาบหนึ่งคนทั้งหลายมาอยู่ที่ไกล่กะท่าปมาทะ เทวดาบ่เพิงใจดีสายฟ้างฟาดไม้สักตนนั้นตาย จึงตายเสียว่าอั้นหันแล

(ประวัติการก่อสร้างพระธาตุนครดอนคำ) เมื่อสกราชได้ ๙๘๘ ตัว(พ.ศ.๒๑๖๙) ปีไจ้ พระสังฆราชาเจ้าวัดยอดใจ เมืองแพล่ เปนมูลสัทธาทั้งหลายสร้างแปลงมหาธาตุนะเจ้า และได้เมตตายิงเจ้าเมืองนครขออวาสเขตต์แดนมหาธาตุนะเจ้า กล้าไธร้อยวา กล้าเหือร้อยวา เปื่องวันตรอดเปื่องวันออกกวมหนอง หื้ออนุญาตเปนปริกัมมเครื่องสร้างทั้งมวล เปนต้นว่าไม้แลดิน ไค้ก้อมะลังสร้าง ๓ ชั้นบ่ทันแล้ว พระญาน่านพันไทดกเมืองไค้เสียลวดบ่ลูกแล แต่นั้นมาสกราช ๑๐๕๕ ตัว(พ.ศ.๒๑๙๖) ปิกตยี้ พระสังฆราชาเจ้าวัดร่อน้อย เมืองแพร่ กับพระหลวงเจ้า วัดดอนไฟ เปนมูลสัทธาชักเชิญสัทธาทั้งหลาย พายในมีพระมหาสังฆราชาเจ้าทั้ง ๒ คือเมืองแพร่แลเมืองนคร แลพายนอกหมายมีพระญาแพร่แลพระญานครเปนผู้อุปถัมภกะ ก็ได้ขอที่แก่นคราธิบติ ก็หื้ออนุญาตชู่ประการ ตามต่าเนียมตั้งเมื่อก่อนวันนั้นแล ยามเมื่อพระสังฆราชายอดใจมาสำงนั้น น้ำแม่คางบ่ร่อร่อน้อยยังประหมาดชาวา เมื่อสังฆราชาทั้ง ๒ มาสำง น้ำมาปล่องกันปีนั้นแล สำงแปลงแล้วบวระมวลตราเปนเงินเสียง ๘ พัน ๒ ร้อยเงินแต่อนับได้ แลในสกราช ๑๐๒๕ ตัว(พ.ศ.๒๐๖๖) ปิกัดเร้า เดือนเจียง แรม ๔ ค่ำ วัน ๓ ยามแตรจักไกล่รุ่งค่านเสียแล

เมื่อสกราชได้ ๑๐๓๔ ตัว(พ.ศ.๒๒๑๕) ปีเต่าไจ้ เดือน ๘ ออก ๕ ค่ำ วัน ๑ ยามจักไกล่รุ่ง พายในมีมหาเถรเจ้าตนชื่อว่าสุทนะเปนประธาน แลสังฆะเจ้าทั้งหลายพายนอกมีหมื่นชินธาดเปนผู้อุปถัมภกะริสสนา ไค้ชักชวนสัทธานักบุญขุนธัมมเจ้าทั้งหลายทุกไหย่น้อยชายยิง ไค้แรกก่อสร้างข้าหลังอันยังกาละบัดนี้แล อรุณคัณณนา นิตติดา นักบุญขุนธัมมเจ้าทั้งหลาย มีต้นว่าสมณพราหมณ์รเทพพตามานมัสการบูชา ทานทิวตลา คีไค้เลิงสุช ๓ ประการ มีนิพานเปนที่แล้วบ่อย่าเทียงมดีหิยะแล อรุณคัฎาฏั กิริยาอันกล่าวแก่ไชยงตำนานธาตุนะ ๕ หลังในเมืองล่อง ก็สมเรจสระเต้งแล้วเท่านี้ก่อนแล

๗:

•เขียนโดย manager•

•วันอาทิตย์ที่ 28 กรกฎาคม 2013 เวลา 21:16 น. - •แก้ไขล่าสุด •วันศุกร์ที่ 02 สิงหาคม 2013 เวลา 15:04 น. •

ภูเดช แสนสา

